

Wyrok z dnia 10 maja 2001 r.

V KKN 454/99

Sędzia SN Jerzy Bratoszewski (przewodniczący, spr.)

Sędzia SN Halina Gordon - Krakowska

Sędzia SN Tomasz Grzegorzczuk

Sąd Najwyższy po rozpoznaniu w dniu 10 maja 2001 r. sprawy R. C. oskarżonego z art. 291 § 1 w zw. z art. 64 § 1 KK z powodu kasacji, wniesionej przez prokuratora na korzyść oskarżonego od wyroku Sądu Rejonowego w W. z dnia 23 października 1998 r., sygn. akt (...), uchyla zaskarżony wyrok i na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 KPK w zw. z art. 45 § 1 Kodeksu wykroczeń umarza postępowanie karne w stosunku do R. C., a kosztami procesu obciąża Skarb Państwa.

Uzasadnienie

Sąd Rejonowy w W. wyrokiem z 23 października 1998 r., sygn. akt (...), uznał R. C. za winnego tego, że:

w dniu 5 stycznia 1998 r. w W. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i w ciągu 5 lat od odbycia kary w wymiarze powyżej 6 miesięcy pozbawienia wolności, popełnił umyślne przestępstwo podobne w ten sposób, że przyjął jedną butelkę wina i 3 paczki papierosów o łącznej wartości 21,90 zł wiedząc, że uzyskane one zostały w wyniku kradzieży z włamaniem,

tj. przestępstwa określonego w art. 291 § 1 KK w zw. z art. 64 § 1 KK, za co skazał go na karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności.

Powyższy wyrok nie został zaskarżony przez R. C. i uprawomocnił się

wobec niego w pierwszej instancji.

W kasacji wniesionej na korzyść oskarżonego prokurator zarzucił rażące naruszenie przepisów prawa materialnego poprzez skazanie oskarżonego na podstawie art. 291 § 1 KK za przyjęcie, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, butelki wina i 3 paczek papierosów pochodzących z kradzieży z włamaniem, mimo iż czyn ten ze względu na wartość mienia nie przekraczającą 250 zł - stanowił wyłącznie wykroczenie określone w art. 122 § 1 KW i wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie w stosunku do R. C. postępowania karnego na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 KPK.

Sąd Najwyższy uznał, że kasacja jest oczywiście zasadna, co pozwoliło na jej uwzględnienie na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 3 KPK).

Z uzasadnienia zaskarżonego kasacją wyroku wynika, iż podstawę oceny czynu R. C. jako występku określonego w art. 291 § 1 KK stanowiły zapatrywania prezentowane w orzecznictwie Sądu Najwyższego z lat 70-tych i 80-tych, iż czyn pasera wobec mienia pochodzącego z przestępstwa kradzieży z włamaniem stanowił występki określony w art. 215 § 1 KK z 1969 r., a nie wykroczenie określone w art. 122 § 1 KW, bez względu na wartość mienia (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 października 1986 r., sygn. akt Rw 72/86 - OSNKW z. 5-6, poz. 45).

Od poglądu tego Sąd Najwyższy odstąpił jednak w uchwale z dnia 24 września 1997 r., sygn. akt I KZP 15/97 (OSNKW z. 11-12, poz. 96), w której dokonał wykładni gramatycznej określenia „kradzież” na gruncie przepisu art. 122 § 1 KW, stwierdzając, że paserstwo stanowiące wykroczenie określone w tym przepisie dotyczyć może nie tylko mienia pochodzącego z kradzieży lub przywłaszczenia mienia, ale również mienia pochodzącego z kwalifikowanych form zaboru mienia, w tym także kradzieży z włamaniem, jeżeli jego wartość nie przekracza 250 zł.

Pogląd zawarty w tej uchwale utrwalił się w orzecznictwie i nie został zakwestionowany w piśmiennictwie, a Sąd Najwyższy orzekający w niniejszej sprawie w pełni go podziela, odsyłając do argumentów w niej zaprezentowanych.

W tej sytuacji, gdy bezsporne jest, że czyn oskarżonego polegał na przyjęciu mienia pochodzącego z kradzieży z włamaniem, ale o wartości 21,90 zł uznać należało, że powinien on być potraktowany jako wykroczenie określone w art. 122 § 1 KW, a nie jako przestępstwo określone w art. 291 § 1 KK, co stanowiło oczywistą obrazę prawa materialnego, skutkującą koniecznością uchylenia zaskarżonego wyroku.

Konsekwencją tego stwierdzenia była konieczność umorzenia postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 KPK w zw. z art. 45 § 1 KW, albowiem od daty czynu upłynęło ponad 2 lata i nastąpiło przedawnienie karalności wykroczenia.

O kosztach procesu orzeczono zgodnie z art. 632 pkt 2 KPK.